

medføre. Ved midlertidig lov nr. 179 af 9. april 1941 om støtte til byggeri — i det følgende benævnt 1941-loven — forhøjedes maksimum for statslånenes størrelse, ligesom statstilskuddet forhøjedes. I 1941-loven tilvejebragtes endvidere hjemmel til ydelse af statslån til nybyggeri i saneringsområder samt i øvrigt til byggeri med henblik på tilvejebringelse af andre boliger til erstatning for de i forbindelse med saneringen nedlagte. Adgangen til at yde lån og tilskud i henhold til bestemmelserne i 1939- og 1941-lovene udløb i 1945.

På grundlag af bestemmelserne i de nævnte love er der ved direkte saneringsforanstaltninger fra samfundets side *i de sidste 20 år fjernet i alt ca. 3 000 usunde og brandfarlige boliger* eller gennemsnitligt kun 150 boliger om året.

Den af det daværende ministerium for byggeri og boligvæsen den 22. oktober 1949 nedsatte *saneringskommission* har i sin den 1. oktober 1957 afgivne *betænkning* antaget, at der i byer og bymæssige bebyggelser findes *en boligbestand på ca. 50 000 lejligheder, som efter 1939-lovens bestemmelser vil kunne kondemneres eller gøres til genstand for sanering*, fordi de enten i sig selv er usunde eller brandfarlige eller er således beliggende i forhold til bygninger med sådanne lejligheder, at det er nødvendigt at råde over dem til gennemførelse af en bedre ordning af bebyggelsesforholdene. *Godt halvdelen af byernes dårlige boligbestand findes i København*. På denne baggrund har kommissionen fundet, at *saneringsaktiviteten hidtil har været alt for ringe*, og at det vil være rimeligt at tilstræbe en fjernelse af de eksisterende usunde boliger over et ikke for langt åremål, ca. 20 år, således at der skal nedlægges 2 500—3 000 lejligheder om året. Det må påregnes, at ca. 2 000 af disse lejligheder må fjernes ved saneringer, medens de resterende usunde boliger, der ofte vil være isoleret beliggende uden for saneringsområder, kan kondemneres efter bestemmelserne i boligtilsynsloven.

En væsentlig medvirkende årsag til den hidtidige ringe saneringsvirksomhed har været vanskelighederne ved at skaffe *erstatningsboliger* for de familier, som må fraflytte de ryddede saneringsområder. Disse vanskeligheder har været særlig store under og umiddelbart efter krigen, men med den indtrådte bedring i boligforsyningen må efter kommissionens opfattelse forudsætningerne nu være til stede for at genoptage saneringen i rimeligt omfang.

Kommissionen fremhæver, at det er nødvendigt at tilrettelægge *saneringen som en løbende aktivitet* fra samfundets side, der tager sigte på at afvikle slumbebyggelserne over et passende åremål, og vender sig i denne forbindelse navnlig imod en ofte fremført påstand om, at egentlige saneringer i større omfang kun kan gennemføres i perioder med en boligreserve. Kommissionen henviser herved til, at det næppe vil være muligt at fastholde en større boligreserve over længere perioder, idet reservens eksistens vil lægge en dæmper på nybyggeriet, således at boligreserven forsvinder.